

ifølge deres Contractsforhold. Jeg skal tilføie, at vi ikke skulle vise Domstolene her i Landet den Mistillid at unddrage dem Afgjørelsen af deklige Spørgsmaal. Jeg troer, at det er et ikke vigtigt Synspunkt, at den dømmende Myndighed ikke bør indskrænkes i Henseende til den den tilkommende Sphære. — Men der kommer endnu i dette Dieblit et særligt Hensyn til, nemlig det, at der er forelagt et Forslag til en almindelig Lovningslov. Der har dette Spørgsmaals Afgjørelse sin Plads, der komme vi til at kæmpe derom — for hvilken Afslutning jeg der vil kæmpe, er klart —, men jeg troer da ikke, at det er tilraadeligt, at der nu gives Præcedenter i saa Henseende ved enkelte specielle Love. Man vil ikke, troer jeg, med nogen som helst Met. herimod kunne indvende, at dette ikke er et Forslag til en egentlig Lovningslov. Thi vel er der ikke her Tale om egentlig Lov, men der er dog Tale om saadanne Ydelser, der uden nogen som helst Gunst eller Naade skulle udredes for præsteret Arbejde fra Embedsmændenes Side eller for Dpoffrelser, som de have gjort i visse Tjenesteforhold, og dette er fuldkomment svarende til Lovninger. En Embedsmand skal ganske vist ikke have Mere end det, der tilkommer ham, men det skal han have fuldt ud, og han skal have Sikkerhed for, at han faaer det. — Jeg veed vel, at vi have haft Love, hvori det var bestemt, at hvad der skulde tilflyde Embedsmændene ifølge disse Love, ikke skulde kunne gjøres til Gjenstand for Forsølgning ved Domstolene, men det var ogsaa Love af en anden, ganske særegen Charakter; det var Love om extraordinair Hjælp eller temporaire Tillæg, det var Sædtil lægslovene. Naar man udenfor den almindelige og lovbestemte Gage for en kort Tid og paa Grund af særegne Omstændigheder giver et saadant extraordinair Tillæg, da faaer Lovene derom, skjøndt jeg mener, at disse Tillæg have været absolut nødvendige, dog Charakteren af Understøttelser, til hvilke man kan knytte særegne Betingelser. Men dette har Intet at gøre med Love af en albeles varig Charakter, hvorved der for alle paakommende Tilfælde opstilles Regler om, hvad der skal ydes, og hvad der tilkommer Embedsmændene.

Jeg troer altsaa, at det er vigtigt, og at det hviler paa en falsk Betragtning af Forholdet at vedtage Bestemmelsen i § 17 om Udelukkelse fra Rettergang, og jeg troer derhos, at der er særegne Grunde til netop ikke at gjøre det i dette Dieblit. Men det forekommer mig fremdeles, at denne Bestemmelse i den Almindelighed, hvori den staaer her i Lovforslaget, endogsaa er upassende ligeoverfor selve Regjeringen, idet Regjeringen eller den enkelte Minister derefter i ethvert Tilfælde skal afgjøre Sagen, og altsaa ikke engang selv kan henvise den til Afgjørelse ved Domstolene. Han kan efter § 17 ikke i det meest tvivlsomme Tilfælde sige: Jeg vil ikke afgjøre Sagen; lad Domstolene afgjøre den. Dette er udelukket, saaledes som Bestemmelsen i § 17 er affattet; Alt er derved overladt til den enkelte Minister. Der er heller ikke opstillet nogen som helst Regel, der kunde give en noget større Betyggelse. Jeg mener vel slet ikke, at en Minister skulde ville misbruge Reglen, men en Minister kan dog ligesom andre Mennesker tage feil, kan opfatte en Sag eensidigt baade i Almindelighed og ligeoverfor den enkelte Person. Det er ikke engang bestemt i § 17, at Marineministeren eller Krigsministeren f. Ex. skal handle i Overensstemmelse med Finansministeren, at der skal finde en Afgjørelse i Fællesskab Sted, hvorved man dog kunde sikke sig, at der fremkom og vedligeholdtes en fuldstændig Consequens i alle Afgjørelserne. Det er jo meget tænkeligt — det vise baade vor Praxis og vor Historie — at der uden et vist Fællesskab kan danne sig albeles forffjellige Observantser med Hensyn til albeles analoge Tilfælde i to forffjellige Ministerier. Her, hvor der netop er Tale om Pengeydelser fra Statens Side, maatte det dog nærmest være Finansministeren, der maatte tænkes som den, der skulde opretholde den almindelige Regel og gjøre den gjældende paa ethvert Punkt. Jeg troer, at man, hvis man virkelig vil lægge Afgjørelsen i Regjeringens Haand, i det Ringeste bør opstille noget Saadant, som man har andre Steder, hvor man henviser Spørgsmaal, som man ikke vil tillade en enkelt Mand at afgjøre, og som den enkelte Minister ikke engang kan ønske at afgjøre, fordi